

<http://danboeriu.wordpress.com>

Împărăteasa muștelor s-a făcut mare

Dan-Liviu Boeriu

Dacă nu era deja clar pentru toată lumea, sper că odată cu postarea asta se va vedea fără putință de tăgadă că m-am damblagit. În sensul bun. Adică în ultima vreme am așa o poftă nebună de tăgadă că m-am damblagit. În sensul bun. Adică în ultima vreme am așa o poftă nebună de poezie proaspătă, încât mă apuc să citesc cam tot ce-mi pică în mână. Cu condiția să fie apariții noi (sau, măcar, relativ noi), care să mă surprindă (plăcut sau neplăcut, după caz).

O sută cincizeci de mii la peluze, volumul de poezii al Dianei Iepure, reprezintă, în primă fază („cosăuți.md”), o incursiune duioasă într-o lume a naivității, a inocenței, a noului. Așa mi s-a părut, cel puțin după primele poeme care compun cartea. De acolo m-am și inspirat când am ales titlul acestei mici recenzii. Mi s-a părut că personajul creat de Diana Iepure recrează, cu o viguroasă voluptate a detaliului, imagini ale unei copilării considerată idilică doar prin rememorare. Știți voi: după ce timpurile trec, nostalgia trăirii lor are darul nesperat de a îndulci eventualele imperfecțiuni, transformând lumea de demult în prilej de bucurie retroactivă.

Pe urmă, treptat, tonalitatea volumului se schimbă. Se trece, pe nesimțite, de la o nostalgie rezervată la un gram de fericire obligatorie. Diana Iepure trasează contururile unei vieți din care perpetua nemulțumire trebuie evacuată. La fel de mult cum trebuie extirpate și ostentația, prostul-gust sau epatarea. Se simte aerul discret al dorinței de adecvare la context, la necesitatea integrității în peisaj. Nu e vorba despre o renunțare lașă ci, mai degrabă, de găsirea confortului de a aparține, în sfârșit, la ceva. Comuniunea este un beneficiu mult mai important decât solitudinea arogantă, detașată și agresivă: „mi-am zis să nu mai enervăm pe nimeni / cu fericirea noastră / fericirea e lipsită de bun-simț / merge doar cu cine vrea ea / cu ochii ca două pete de vin negru”. Fie ne aflăm în fața unei subtile și bine dresate ironii, fie asistăm la capitularea matură în fața discrepanțelor umilitoare. Luați-o cum vreți. 😊

„Tobogan” vorbește, într-o limbă limpede și lipsită de echivoc, despre alienarea post-modernă a individului, aflat în chingile dureros de dulci ale tehnologiei. E, aici, un clișeu mai vechi și destul de răsuflat, însă redesenat de Diana Iepure într-o cheie proaspătă: „un utilizator / vrea să-mi fie prieten / mă anunță emailul / așa spun și cei de trei ani / când ies la tobogan / [...] pare atât de simplu / te-ai dat cu cineva pe tobogan / și gata / îi ești prieten”.

Metafora e facilă, însă cu nimic mai puțin grăitoare pentru reliefarea superficialității relațiilor sociale de-acum, bazate într-o mare măsură pe confortul gratuit al virtualului, într-o lume din care afectele se retrag, având tatuate pe frunte stigmatul ieșirii brutale din modă.

Ultima parte a volumului („Fanfara”), întunecată și concisă, aduce în prim-plan o scenografie tandră a morții. Recuzita care însoțește momentul despărțirii de prezent apare în lumina rece a unor tradiții corelative, în decorul apocaliptic al finalului: „muzicanții / cântau din mers / puțin înclinați pe spate”, „voi aduna de pe pieptul ei / buruienile moarte / și voi curăța de uitare verde / crucea colțuroasă”, „sunt mândră de morții mei / crucile lor sculptate / au loc de cinste în cimitir / ca altădată casele cu prispa înaltă / de-un metru / aproape de biserică”. Îngroparea păpușii, păstrând aceleași tradiții, vine ca o completare – ludică și cutremurătoare deopotrivă – a unui tablou în care ciclul repetitiv al morții s-a banalizat, devenind, în conștiința oamenilor, un element lipsit complet de vreo relevanță ontologică. Dar astea-s deja filosofii.

Recunosc că mi-a plăcut cartea Dianei Iepure. Mi-a plăcut disponibilitatea acesteia pentru frivolitate, dar și, în egală măsură, subtextul grav și verva discursivă pe care a îmbrăcat-o această dorință aprinsă de a nu uita nimic, niciodată. Cartea Dianei Iepure este, așadar, o invitație la aducere-aminte, însă nu cu ochiul întors spre un interior individual și sărac în conținut, ci cu treaza conștiință a unui vechi timp comun, din care ar trebui să se nască toate năzuințele celor care ne plimbăm pe-aici. Mi-a plăcut mult. Fie și pentru următorul poem, care condesează uluitor de frumos toată drama postumă a iubirii care nu se mai întoarce: „mama face fețe de pernă / din cămășile vechi ale tatei / scoate gulerul mânecile lasă doar / nasturii la mijloc / sidefați / toată copilăria am dormit pe pernă / ca pe pieptul lui tata”.

Frumos, deci.